

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/24/2021
Identifikačné číslo spisu: 5116010578
Dátum vydania rozhodnutia: 17.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5116010578.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvinenej MUDr. T. P. pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1T/50/2016, na neverejnom zasadnutí konanom 17. mája 2022 v Bratislave, o dovolaní obvinenej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. januára 2020, sp. zn. 3To/82/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvinenej MUDr. T. P. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej tiež „okresný súd“) z 22. júla 2019, sp. zn. 1T/50/2016 bola obvinená MUDr. T. P. (ďalej tiež „obvinená“) uznaná za vinnú zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že:

dňa 24. augusta 2011 na Notárskom úrade JUDr. N. F. v N., Ul. T. č. XX, v dedičskej veci vedenej na Okresnom súde N. pod sp. zn. 15D/525/2011 po poručiteľovi Ing. P. M., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, naposledy trvale bytom N., U. č. XXXX/X, predložila sfaľovaný závet poručiteľa Ing. P. M. spísaný dňa 16. apríla 2008, ktorým mal zanechať celý svoj hnutel'ný a nehnuteľný majetok len obvinenej, čím chcela poškodenej (jedinej dedičke) PaedDr. U. C., rod. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N., W. č. X, sestre poručiteľa, znemožniť dediť zo zákona a na úkor poškodenej si neoprávnene robila nárok na dedičstvo po poručiteľovi v celkovej hodnote 105.308,89 Eur pričom k dedeniu zo závetu v jej prospech nedošlo, pretože rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 18C/216/2011 zo dňa 16. mája 2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/577/2014, zo dňa 26. marca 2015 súd určil, že závet poručiteľa Ing. P. M. zo dňa 16. apríla 2008 je neplatný.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 344 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu na 5 rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. e/ Tr. zák. jej súd uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenej PaedDr. U. C..

Proti rozsudku okresného súdu podala obvinená MUDr. T. P. odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom zo 16. januára 2020, sp. zn. 3To/82/2019 podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. por.“) zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/50/2016 z 22. júla 2019 vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenej uložil podľa § 344 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (§ 36 písm. j/) trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky (podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.), ako aj povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenej PaedDr. U. C. podľa § 51 ods. 4 písm. e/ Tr. zák.).

Proti rozsudku krajského súdu podala obvinená - prostredníctvom zvoleného obhajcu dovolanie, a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Tr. por., t. j. z dôvodov, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.] a že dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.].

Obvinená v dovolaní vyjadrila názor, že krajský súd nesprávne vyhodnotil jej výpovede, pričom uveril výpovedi svedkyne - poškodenej PaedDr. U. C., ktorá bola voči nej zaujatá. Súd nemal žiaden dôvod na tvrdenie, že závet nebol spísaný poručiteľom Ing. P. M.. Krajský súd nevyhodnotil jej obranu a opis skutočností týkajúcich sa predloženia závetu v rámci prejednávania dedičstva. Už v rámci civilného konania žiadala vykonanie kontrolného znaleckého posudku, v čom jej však nebolo umožnené a neboli ani akceptované jej návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov manželov P., P. P., P. M., Ing. U. P. a MUDr. P. O., ktorým postupom jej bolo odopreté právo na obhajobu a spravodlivý súdny proces. Súd vyhovel námietke prokurátorky pri kladení otázok poškodenej ohľadom jej vzťahu k poručiteľovi Ing. P. M.. Nie je pravdou, že by mala vedomosť o tom, že v konaní pred súdom predložila sfaľovaný závet, a teda že by konala v úmysle zadovážiť si značný prospech, nebola na to odkázaná, pretože je finančne i majetkovo sebestačná. Súd nevykonal žiadne dokazovanie za účelom zistenia pravdivosti výpovede svedkyne - poškodenej PaedDr. U. C., krajský súd sa s jej obhajobnou argumentáciou riadne nevysporiadal. Podľa jej názoru jej vina zo spáchania trestného činu nebola preukázaná žiadnym priamym dôkazom, ale ani nepriamymi dôkazmi, ktoré by vo svojom súhrne vytvorili logickú reťaz dôkazov, vedúcich k jednoznačnému záveru, že sa skutku dopustila.

Krajský súd mal vykonané dôkazy a pochybnosti vyhodnotiť v jej prospech a podľa § 226 písm. c/ Tr. por. (správne podľa § 285 písm. c/ Tr. por.) pridržiavajúc sa zásady „in dubio pro reo“ spod obžaloby ju oslobodiť. V daných súvislostiach obvinená poukázala na judikáty najvyššieho súdu R 14/1964, R 470/1969, R 79/2002, a R 30/1966 týkajúce sa zásady náležitého zistenia skutkového stavu (podľa § 2 ods. 10 Tr. por.) a zásady nestranného hodnotenia dôkazov (podľa § 2 ods. 12 Tr. por.).

Obvinená žiadala, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením odvolacieho súdu bol porušený zákon v jej neprospech, preto aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 16. januára 2020, sp. zn. 3To/82/2019, a prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadrila prokurátorka príslušnej prokuratúry a uviedla, že s právnymi úvahami a závermi obvinenej sa nestotožňuje. Podľa jej názoru ju súd uznal za vinnú na základe vykonaného dokazovania pri plnom zachovaní zásady bezprostrednosti a ústnosti konania pri plnom rešpektovaní jej práva na obhajobu a spravodlivý proces. Jej námietky uvedené v dovolaní sa týkali úplnosti zisteného skutkového stavu a správnosti hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania, čo však nemôže byť predmetom preskúmania dovolacím súdom.

V ďalšej časti vyjadrenia prokurátorka poukázala na konkrétne výsledky vo veci vykonaného

dokazovania a preukázané skutkové okolnosti, najmä na znalecké posudky z odboru písomznalctva a rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 18C/216/2014 zo 16. mája 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/577/2014 z 26. marca 2015, ktorým bolo určené, že závet, ktorý obvinená MUDr. T. P. predložila v dedičskom konaní po poručiteľovi Ing. P. M., je neplatný. Prokurátorka tiež dôvodila, že argumentáciu uvedenú v dovolaní obvinená uviedla už vo svojom odvolaní a touto sa v dostatočnej miere vysporiadala odvolací súd. Z uvedených dôvodov prokurátorka navrhla dovolanie obvinenej odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

K dovolaniu obvinenej sa písomne vyjadrila tiež poškodená PaedDr. U. C. prostredníctvom advokáta JUDr. Róberta Mendela, PhD. Vo svojom vyjadrení okrem iného uviedla, že ani jeden z obvinenou uvádzaných dôvodov nenastal a z jej dovolania ani nevyplýva. Súd vykonal dôkazy zákonným spôsobom a skutočnosť, že súd nevykonal všetky obvinenou navrhované dôkazy, nakoľko to vzhľadom na zistený skutkový stav nepovažoval za potrebné a hospodárne, neznamená, že dokazovanie bolo vykonané nezákonne. Otázky, ktoré jej obvinená chcela klásť na hlavnom pojednávaní, boli zjavne nesúvisiace s podstatou veci. Poškodená vyjadrila názor, že odôvodnenie rozhodnutia súdu je presvedčivé a vykonané dôkazy jej vinu jednoznačne preukazujú. Navrhla preto, aby dovolací súd dovolanie obvinenej podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania MUDr. T. P. je zrejmé, že nie sú naplnené žiadne uplatnené dôvody dovolania, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené na nápravu najzásadnejších a zákonom taxatívne daných procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, resp. jeho procesný výsledok.

Jednotlivé dovolacie dôvody, ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú zákonom dané taxatívne, teda formou uzavretého výpočtu, pričom z hľadiska obsahu, dôvody dovolania (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por.), v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie. Dôvody dovolania sú teda užšie a striktné obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota a nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

V neposlednom rade rozsah prieskumnej činnosti v dovolacom konaní súdom je v porovnaní s odvolacím konaním taktiež obmedzený (§ 385 a § 371 ods. 4 Tr. por.), v dôsledku čoho významnú rolu v dovolacom konaní zohráva vymedzenie väd, resp. chýb zo strany dovolateľov, ktoré majú napĺňať niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. (k otázke vymedzenia väd, resp. chýb a ich priradenia k jednotlivým dovolacím dôvodom pozri aj R 120/2012). Charakteristickým znakom dovolacieho konania, ako aj významným obmedzením použiteľnosti argumentácie samotných dovolateľov, je nemožnosť použitia v dovolaní určitej okolnosti, ak bola táto okolnosť známa tomu, kto podáva dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) už v pôvodnom, základnom trestnom konaní. Vyššie uvedené obmedzenie platí iba pre okolnosti subsumovateľné pod dovolacie dôvody podľa § 371

ods. 1 písm. a) až g) Tr. por. V prípade dovolania obvinenej je potrebné poukázať na skutočnosť, na ktorú poukázala už aj prokurátorka vo svojom vyjadrení, a to že argumenty, ktoré použila v dovolaní, sú v podstate opakovaním argumentácie, ktorú obvinená uvádzala už vo svojom odvolaní.

Obvinenou uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vyžaduje, aby dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo založené v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť, že zistenie skutku nebýva zväčša založené iba na jednom dôkaze, ale naopak na viacerých dôkazoch, ktoré sa navzájom podporujú, prípadne dopĺňajú tak, že - hodnotiac tieto vo vzájomných súvislostiach - spoločne preukazujú všetky jednotlivé skutkové okolnosti. To platí aj v danom prípade.

Vina obvinenej MUDr. T. P. bola preukázaná nielen na základe výpovede svedkyne - poškodenej PaedDr. U. C., ale najmä aj obsahom znaleckých posudkov z odboru písmoznalectva a vyplýva z ďalších listinných dôkazov, ktoré boli riadne a zákonne vykonané.

Ako už dovolací súd v úvode k vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. zmienil, pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje, aby napadnuté rozhodnutie bolo založené v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Obvinená bola usvedčovaná radom dôkazov, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a z ktorých vyplynuli skutočnosti, ktoré sú predmetom skutkových zistení. Za dôkazného stavu vyplývajúceho z procesne použiteľných a zákonne vykonaných dôkazov, nemožno akceptovať tvrdenie obvinenej, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko súdom uvedené dôkazy spolu preukazujú všetky skutkové okolnosti zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a ktoré je uvedený v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K uvedenému dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili sudy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenú v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Nie je preto prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom hodnotiaceho procesu súdov prvého a druhého stupňa. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V prípade námietok obvinenej MUDr. T. P. uvádzané v dovolaní, tieto sú nepochybne skutkové, ktoré vecne nezodpovedajú nielen obvinenou označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ale ani žiadnemu z ďalších dôvodov dovolania uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia. Námietky skutkovej povahy sú totiž uplatniteľné iba v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., kedy je osobou oprávnenou na podanie dovolania výlučne minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto týmito skutkovými námietkami obvinenej nezaoberal (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu

zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli správne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd meniť skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého MUDr. T. P. spáchala trestný čin tak, ako je to uvedené v rozsudku okresného súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení jej konania. Použitú právnu kvalifikáciu podľa zákonných ustanovení uvedených v napadnutých rozhodnutiach odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Žiada sa uviesť, že obvinená v rámci dedičského konania po Ing. P. M. predložila falošný závet poručiťľa, ktorým jej mal odkázať celý svoj majetok a takto si robila nárok na dedičstvo na úkor jeho sestry ako jedinej dedičky. Svojím konaním naplnila všetky zákonné znaky zločinu marenia spravodlivosti. Skutočnosti, ktoré obvinená vytýkala, najmä, že súdy uverili svedkyni PaedDr. U. C. a nie jej tvrdeniu, že nemala vedomosť o tom, že závet bol pravý a platný, boli podrobené súdnym prieskumom, či preverovaniu v rámci trestného konania, pričom len súd môže dospieť k záveru, či bol spáchaný konkrétny trestný čin.

Obvinená vyššie uvedenými dovolacími námietkami prevažne „len“ prehodnocuje rozsah a závery vykonaného dokazovania, pričom zdôrazňuje dôležitosť vlastnej výpovede, domáha sa prehodnotenia zisteného a oboma súdmi (tak okresným, ako aj krajským) ustáleného skutkového stavu v zhode s ňou predstretou vlastnou verziou skutkových okolností, najmä v súvislosti s pôvodom, resp. pravosťou predloženého závetu poručiťľa Ing. P. M..

Vychádzajúc z už citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ako aj vyššie rozvedenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, takéto námietky (dožadujúce sa v podstate „iba“ iného hodnotenia vykonaného dokazovania a zmeny skutkových zistení v súlade s predstavami obvinenej) dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňajú.

Na margo dovolacej námietky obvinenej, že súd nevyhovел jej návrhom na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov, resp. doplnením znaleckého dokazovania je potrebné uviesť, že ak súdy nadobudli presvedčenie, že skutkový stav je spoľahlivo dokázaný použitím určitých dôkazných prostriedkov a nepovažovali za potrebné v uvedenom smere vykonať ďalšie dokazovanie, nie je takáto úvaha súdov porušením práva obvinenej. Nevykonanie dôkazov v rozsahu predpokladanom obvinenou, ako aj hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jej predstavám, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ale ani podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenie práva na obhajobu obvinenej zásadným spôsobom).

V daných súvislostiach treba zdôrazniť, že do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie, resp. práva na obhajobu, nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Pokiaľ ide o aplikáciu zásady in dubio pro reo, táto taktiež súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ktorých preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné. Použitie tejto zásady, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Ak však súd vykonal všetky

dostupné dôkazy, vyhodnotil ich (pričom v konaní nevzhliadol pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach) a následne dospel k určitým skutkovým a právnym záverom (ktoré sú zároveň presvedčivé), túto zásadu nie je možné aplikovať. S ohľadom na tieto skutočnosti, vyššie vymedzené námietky obvinenej nespádajú pod žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., preto nemohli byť v dovolacom konaní preskúvané meritórne.

Pokiaľ obvinená namieta svoje úmyselné zavinenie na spáchaní trestného činu a zdôrazňuje absenciu zložky poznania, ako jedného zo základných dvoch pilierov zavinenia ku konkrétnemu trestnému činu treba zdôrazniť, že aj preukázanie jednej z foriem úmyselného zavinenia (priameho či nepriameho) podlieha dokazovaniu rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok, príčinný vzťah), pričom treba zdôrazniť, že aj dokazovanie zavinenia predstavuje dokazovanie skutkových okolností. V tomto smere nebolo možné zaoberať sa otázkou zavinenia, pretože subjektívna stránka trestného činu predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (stanovisko č. 3 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2011).

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žiadny z obvinenou uplatnených dovolacích dôvodov nebol naplnený. S ohľadom na uvedené rozhodol najvyšší súd jednomyselne tak, že dovolanie obvinenej MUDr. T. P. odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.